

Introducere

Cum să alegi fontul potrivit pentru cartea ta

Când am scris cealaltă carte, eram complet neștiutor. Dar acum, că sunt autor publicat, ceva-ceva tot știu. Așadar, vă voi împărtăși un lucru pe care l-am învățat.

Într-o zi, în timp ce ești acasă și mănânci macaroane cu brânză, vei primi un telefon de la agentul tău care-ți spune că o editură vrea ca tu să scrii o carte. Asta li se va întâmpla tuturor, în cele din urmă. Nu se pune problema dacă. Se pune problema când. Se poate să trebuiască să faci și ilustrații pentru cartea ta, așa că probabil ar fi bine să înveți să faci și asta. Cartea va semăna cu toate eseurile pe care le-ai scris în timpul școlii, cu excepția faptului că oamenii chiar vor vrea s-o citească.

Care e prima decizie majoră legată de carte pe care va trebui s-o iei? Să aibă un fir narativ interesant? Să creezi o lume captivantă? Să inventezi personaje bine gândite, cu motivație credibilă? Nu, desigur că nu. Primul lucru pe care autorii trebuie să-l hotărască atunci când scriu o carte este ce font vor folosi. A fost o alegere dificilă pentru mine, dar am decis să merg cu clasicul font Comic Sans, căci stilul lui jucăuș dovedește că am o latură amuzantă și că n-am făcut niciodată vreun curs de design grafic.

La început, multitudinea de fonturi diferite poate părea copleșitoare, dar cu această organigramă ușor de înțeles și tu poți alege fontul potrivit pentru orice carte va fi nevoie să scrii.

[illegible]

Orice font vei alege să folosești, editura îl va schimba și va alege ea altul. Asta va fi o lecție importantă despre munca în echipă la proiecte. Lasă deciziile grele pe seama experților, pentru că tu habar n-ai ce faci. Important e că ai făcut ceva. Ești creativ. Nu neapărat priceput, dar creativ. Acum că știi ce font vei folosi, poți începe simpla sarcină de a-ți scrie cartea.

Mult succes și spor la scris!

Capitolul 1

Problema cu numele TheOdd1sOut

E distractiv să mergi prin librării. Sunt un fel de biblioteci mai exclusiviste, unde toate cărțile sunt impecabile și bibliotecarul te lasă să vorbești mai tare decât în șoaptă. După ce cartea mea se lansase deja de câteva luni, m-am hotărât să fac un drum la Barnes & Noble să văd cum merge treaba.

Știu – nu are sens să-mi verific cartea ca și cum ar fi un copil pe care l-am lăsat la creșă. Nici măcar nu știu ce mă așteptam să văd.

Și chiar ar fi fost destul de ciudat dacă m-aș fi dus la raft și aș fi văzut pe cineva răsfoindu-mi cartea, pentru că nu vreau ca fanii mei să creadă că dau târcoale prin librării, punând presiune pe ei să-mi cumpere marfa.

O librăreasă m-a văzut uitându-mă prin jur și m-a întrebat dacă mă poate ajuta.

Te-ai gândi că aș fi avut deja o replică pregătită, care să-mi permită să mă sustrag discret, precum „Nu, doar arunc o privire”. Dar, pe moment, nu m-am putut gândi la altceva decât să spun adevărul.

— Ăăă, da, mă întrebam dacă aveți cartea *Cum să fi grozav și alte lucruri pe care clar le-am învățat maturizându-mă*, acum disponibilă la librăria din apropiere.

Până în acel moment, nu mi-am dat seama că, întrebând de acel titlu, o persoană poate părea foarte neîncrezătoare, ca și cum ar căuta un ghid despre cum să devii popular. Așa că dați-mi voie să vă cer scuze tuturor celor care le-ați cerut ajutorul librarilor să găsească prima mea carte.

Sper totuși că librarul s-a uitat la voi și v-a spus:

— N-ai nevoie de asemenea instrucțiuni, dragă. Îmi pot da seama doar privind-te că popularitatea îți curge prin vene.

Și că voi ați spus:

— Da, ai perfectă dreptate.

Iar apoi ați plecat de acolo fără să-mi cumpărați cartea.

Sper că așa s-a întâmplat în cazul vostru, dar eu eram blocat în librărie, un tip de douăzeci și doi de ani care a renunțat la facultate, cerând ajutor pentru a fi cool, și nici măcar nu puteam să recunosc că eu am scris cartea, pentru că asta m-ar fi făcut să par și mai dubios.

Doamna a spus:

– Verific în calculator.

(Ceea ce, de fapt, însemna că habar n-avea unde era cartea mea. O lăsa să cutreiere prin librărie fără niciun fel de supraveghere.)

A mers la teighea, a tastat preț de câteva secunde, iar apoi a spus:

– Am o carte de – a făcut tipul acela de pauză pe care o faci când dai de un nume dificil – The Odd Is Out.

Iar eu am spus:

– Da, aia e.

Pentru că noi, oamenii necool, nu corectăm librării.

Mi-a arătat unde era cartea mea și m-am holbat la ea până a plecat. Așa se termină povestea.

Dar ideea e că TheOddIsOut e un nume cu care mă identific ca persoană acum. Serios, pare o nebunie să te gândești că un titlu pentru o serie online de benzi desenate, pe care am creat-o când eram adolescent, cu personaje pe care nu le mai desenez, mă va urmări probabil pentru tot restul vieții. Deși cred că sunt lucruri mai rele cu care să te pricopsești permanent când ai șaisprezece ani.

Când am ales numele pentru canalul meu, m-am gândit că expresia *the odd ones out* e atât de cunoscută, că toată lumea va înțelege *TheOddIsOut*, chiar și scris un pic diferit. Dar oamenii îl pocesc tot timpul.

Bine, știu că cifra 1 arată ca un l, iar asta te poate induce în eroare, dar chiar cred că oamenii ar trebui să poată face diferența între cele două simboluri.

Acesta e numărul unu: 1

Observă partea înclinată de sus, ca un fel de săgeată neterminată sau un „T” beat.

Aceasta e litera „l”.

E o linie dreaptă. Nu poartă nimic pe cap. Când e bebeluș, are un balon deasupra capului.

În plus, cine și-ar pune numele *The Odd Is Out*? Ce naiba înseamnă asta? Sună de parcă cineva ar fi făcut o listă de numere, iar apoi ar fi dat afară fiecare număr impar*.

* Odd în engleză înseamnă și număr impar.

Mi-am auzit canalul pronunțat și *the odd one sout*. Și, în caz că te întrebai, nu, *sout* nu e un cuvânt. Am văzut și *the odd ones scout*. Nu. Deși am fost membru al cercetașilor* când eram mic, asta nu înseamnă că mi-am bazat tot canalul pe acea experiență.

Știi de ce mi-am pus un „1” în nume? Pentru că cifra e literalmente „cea atipică” într-o mare de litere. Ar fi trebuit să fie o critică poetică și artistică asupra societății noastre – glumesc doar. Am ales acel nume pentru că *the odd ones out* era deja luat, așadar am improvizat. Dar putem pur și simplu să le spunem tuturor că numele e deștept și plin de

* *Scouts*, în limba engleză. (N. red.)

Înțeles. Asta m-ar face să dau bine în ochii librarilor. Iar dacă vreodată pui un nume la ceva, cum ar fi benzi desenate, canale de YouTube sau copii, poate ar fi bine să ceri părerea câtorva oameni înainte.

Se poate să-l fi salvat pe copilul tău de niște zile foarte proaste la școală. Cu plăcere.

Dar, oricare ar fi numele tău (sau oricare ar fi numele cu care te-ai pricopsit de la părinții tăi), poartă-l cu mândrie. Ești unicul ca tine. Ceea ce te face aparte, într-un mod bun!

